



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 401/2016
21.04.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Горана Чавлине, Драгана Аћимовића, Радослава Петровића и Драгише Ђорђевића, чланова већа, са саветником Иваном Трукуљом Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Г.И., због кривичног дела проневера из члана 364. став 3. у вези става 1. у вези члана 35. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Г.И., адвоката Б.Т., поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду К 647/12 од 23.07.2015. године и Апелационог суда у Београду Кж1 1489/15 од 26.01.2016. године, у седници већа одржаној 21.04.2016. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Г.И., адвоката Б.Т., поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду К 647/12 од 23.07.2015. године и Апелационог суда у Београду Кж1 1489/15 од 26.01.2016. године, у односу на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, док се захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у преосталом делу **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду К 647/12 од 23.07.2015. године, окривљени Г.И. је оглашен кривим да је извршио кривично дело проневера у помагању из члана 364. став 3. у вези става 1. у вези члана 35. КЗ, за које му је изречена условна осуда, тако што му је утврђена казна затвора у трајању од 10 месеци и истовремено одређено да се наведена казна неће извршити уколико окривљени у времену од три године не учини ново кривично дело. Окривљени је обавезан да суду на име паушала плати износ од 10.000,00 динара, а на име трошкова кривичног поступка износ од 30.000,00 динара, све у року од 30 дана од правноснажности пресуде, под претњом извршења. Оштећени ДП „Б.“ С. је ради остваривања имовинскоправног захтева упућен на парнични поступак.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 1489/15 од 26.01.2016. године, усвајањем жалбе Вишег јавног тужиоца у Београду преиначена је пресуда Вишег суда у Београду К 647/12 од 23.07.2015. године у делу одлуке о кривичној

санкцији, тако што је Апелациони суд у Београду окривљеног Г.И. због извршеног кривичног дела из члана 364. став 3. у вези става 1. у вези члана 35. КЗ за које је првостепеном пресудом оглашен кривим осудио на казну затвора у трајању од 10 месеци и истовремено одредио да се изречена казна затвора има извршити тако што ће осуђени исту издржавати у просторијама у којима станује и које не сме напуштати осим у случајевима прописаним законом који уређује извршење кривичних санкција, а уколико окривљени једном у трајању од шест часова или два пута у трајању од по шест часова самовољно напусти просторије у којима станује, суд ће одредити да остатак казне издржава у заводу за извршење казне затвора. Истом пресудом жалба браниоца окривљеног Г.И. је одбијена као неоснована, а првостепена пресуда у непреиначеном делу је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости је благовремено поднео бранилац окривљеног Г.И., адвокат Б.Т., у смислу члана 485. став 4. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд укине побијане пресуде и предмет врати Вишем суду у Београду на поновно одлучивање или да исте преиначи и окривљеног ослободи од оптужбе за предметно кривично дело.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. ЗКП, доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, па је у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство у смислу члана 488. став 2. ЗКП није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, те је након оцене навода у захтеву, нашао:

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче да је првостепени суд изменио оптужни акт и казнио окривљеног Г.И. за нешто што није било предмет оптужбе, односно да у конкретном случају не постоји објективни идентитет између оптужбе и изреке побијане првостепене пресуде, а којим наводима бранилац окривљеног указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП.

Међутим, како је бранилац окривљеног Г.И. битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП истицао и у жалби на побијану првостепену пресуду, то Врховни касациони суд прихвата разлоге које је дао жалбени суд на страни четири пасус други побијане другостепене пресуде Апелационог суда у Београду и на које разлоге упућује у смислу члана 491. став 2. ЗКП, због чега су изнети наводи браниоца окривљеног оцењени као неосновани.

Поред тога бранилац окривљеног у захтеву указује на то да иако сви сведоци током поступка и окривљени тврде да је критичном приликом робу преузео окривљени Г.И. као овлашћено лице предузећа „А.п.“, првостепени суд погрешно закључује да је робу преузео сада покојни Д.П.1, а што прихвата и другостепени суд, при чему нижестепени судови не дају одговор нити указују којим је доказима утврђено да је сада покојни Д.П.1 продавао робу преко предузетничке радње свог рођеног брата Д.П.2.

Изнетим наводима, по оцени овог суда, бранилац окривљеног указује на то да је у побијаним пресудама погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, а што није разлог предвиђен одредбом члана 485. став 4. ЗКП, због којег окривљени преко браниоца може поднети овај ванредни правни лек, из којих разлога је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног у овом делу оценио као недозвољен.

Бранилац окривљеног у уводу захтева истиче и да је на чињенично стање утврђено у правноснажним одлукама погрешно примењен материјални закон, а којим наводима указује на повреду закона из члана 439. тачка 2. ЗКП, али како у образложењу захтева не наводи ниједан разлог због којег сматра да је побијаним пресудама учињена наведена повреда закона, то је Врховни касациони суд нашао да захтев браниоца окривљеног у овом делу нема законом прописан садржај у смислу члана 484. ЗКП.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде, у односу на одбијајући део на основу члана 491. став 1. ЗКП, на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП у делу у којем је захтев браниоца окривљеног одбацио као недозвољен, а на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 484. ЗКП у делу у којем је захтев одбацио јер нема законом прописан садржај.

**Записничар - саветник
Ивана Тркуља Веселиновић,с.р.**

**Председник већа - судија
Бата Цветковић,с.р.**